

17. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN YLÖSNOUSEMUSPERINTÖ

Uskon silmää ja korvaa täytyy harjoittaa voidakseen varmuudella arvostella henkisiä asioita – ”Niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläväksi Kristuksessa” – Myöhempi ylösnousemus elämään – Anastasis – uudelleen nouseminen eli ylösherätys – Ei tuomio, eli koetus, menneistä synneistä, vaan toinen elämänkoetus – Katsotut arvollisiksi saamaan osansa ylösnousemuksesta – Rangaistus tämän elämän synneistä – ”Muutamien ihmisten synnit saavat ennen heitä tuomionsa” – ”Niin on myös (niiden erikoisten) kuolleitten ylösnousemus” – ”Ei ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee” – Me tulemme hänen kaltaisikseen

UUDET LUOMUKSET kykenevät varmuudella arvioimaan tulevan perintönsä suuruutta ja ihanuutta ainoastaan siinä määrin kuin uskon silmää ja korvaa harjoitetaan Jumalan sanan kautta. Luonnollisina ihmisinä he eivät voi edes alkaa arvostella niitä, eivätkä he voi sitä tehdä, ennen kuin täysi vihkiytyminen on tapahtunut ja pyhä henki on saatu perinnön vakuudeksi. Tietoa tulevaisesta, joka heillä on ollut siihen aikaan asti – vielä silloinkin, kun he tulivat Jumalan yhteyteen uskon ja vanhurskauttamisen kautta – edustavat leviitat, joilla, vaikka olivatkin otollisia rukoilijoita ja tabernaakkelin palvelijoita, ei ollut lupa mennä sinne sisälle ja uhrata kultaisella alttarilla, eikä edes katsella sen komeutta. Mitä leviitta tiesikin ”pyhän” ihanuudesta, kynttilälajalasta valoineen, näkyleipäin pöydästä, kultaisesta alttarista ja suitsutuksesta, sen hän oli oppinut vihkiytyneiltä papeilta, joilla yksin oli pääsy sinne.

Puhuessaan näille uuden luomuksen kuninkaallisille papeille apostoli osoittaa, että he rikkaimmallakin armon, tiedon, uskon ja hengellisen näkökyvyn mitalla eivät voi nykyisessä elämässä selvästi käsittää tulevia asioita, vaan heidän täytyy yhä edelleen vastaanottaa ne uskon kautta. Hän sanoo nimittäin, ”ei ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.” (1 Joh. 3:2) Tämä on kylliksi Herran kansalle, sillä vaikka he oikeudella voisivat olla halukkaita saada tietää seikkaperäisesti yksityiskohdat hengellisestä ruumiistaan, sen muodosta, suuruudesta, aineesta jne., he voivat varsin hyvin ymmärtää, että uudet olosuhteet tulevat niin erilaisiksi, että ne, huolimatta seikkaperäisimmästä kuvailusta, käyvät yli inhimillisen käsityskyvyn. Mutta koko kysymys on ratkaistu sillä vakuutuksella, että seurakunta tulee Herransa kaltaiseksi ja näkee hänet, ei sellaisena kuin hän oli alennustilassaan, ihmisenä Kristuksena Jeesuksena, ei myöskään sellaisena kuin hän näyttäytyi opetuslapsilleen ylösnousemisensa jälkeen pukeutuneena erilaisiin lihamuotoihin ja erilaisiin vaatteisiin, vaan ”sellaisena kuin hän on”, katsellen hänen kirkkauttaan ja saaden osansa hänen kunniastansa. Tässä on kylliksi.

Kuitenkin olemme iloisia, että Herra nosti verhoa jossain määrin ja antoi meidän saada lyhyen silmäyksen tulevaisen perintömme uusista ehdoista. Tämä annetaan meille apostoli Paavalin ensimmäisen ylösnousemuksen kuvauksessa. (1 Kor. 15:41-44) Koko luku on hyvin mielenkiintoinen jokaiselle uuden luomuksen jäsenelle, ei ainoastaan kertomuksensa perustuksella ensimmäisestä ylösnousemisesta, jonka kautta seurakunta, pieni lauma, kuninkaallinen papisto, tulee täydelliseksi ja saa mennä Herransa iloon,

vaan myös viittaustensa perustuksella maailman tulevaisesta toivosta. Apostoli kirjoitti kirjeensä pyhille, ei kenellekään muulle, mutta jos hän olisi kuvaillut ainoastaan ensimmäistä ylösnousemusta, olisi voinut oikeudella otaksua, ettei ihmissuvun osaksi tulisi mainittavampaa siunausta. Tai samalla voitaisiin myös oikeudella ajatella, että maailman ylösnousemus olisi yhtäläinen ja tapahtuisi ainoastaan myöhemmin. Sen tähden on suureksi avuksi, että hän mainitsi nämä molemmat ylösnousemukset. Sillä tämä vahvistaa Raamatun todistuksen, että Jumalalla on erikoinen osa varattuna taivaassa seurakunnalle — henkinen osa — ja että hänellä on maallinen osa, jonka hän aikanaan ilmaisee ja tarjoaa maailmalle ylimalkaan. Tämän sukulaisuuden perustuksella siunattujen pyhien, seurakunnan, ensimmäisen ylösnousemuksen välillä (Ilm. 20:6) ja sitä seuraavan kaikkien ihmisten ylösnousemuksen välillä, jotka lopulta vastaanottavat Jumalan suosion, lienee soveliasta tarkastaa molempia ylösnousemuksia yhdessä, aivan niin kuin Paavali-kin aiheen esittää.

**”Niinkuin kaikki kuolevat Adamissa,
niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.”**

— 1 Kor. 15:22

Tämän selityksen esittää apostoli lopputulokseksi edellisestä todistelusta. Hän väittelee muutamien kanssa, jotka ovat taipuvaisia kieltämään ylösnousemuksen, johon hän uskoo. Hän esittää, että heidän kiistansa on järjetön, koska jos kuolleet eivät nouse ylös, niin ollen ei Kristuskaan ole noussut ylös kuolleista. Mutta jos Kristus ei olisi noussut ylös, niin ei olisi vapahtajaa, ei auttajaa, ei välittäjää, ja silloin olisi sekä seurakunta että maailma ilman toivoa. Koska synnin palkka on kuolema, oli välttämätöntä, että Kristus kuolisi meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan; mutta jos ei hän koskaan noussut ylös kuolleista, on asemamme yhtä toivoton kuin jos ei hän koskaan olisi lunastanut meitä. Sillä joskin ihmiskunta olisi vapaa Aadaminn rikkomuksesta seuranneesta rangaistuksesta, vapaa kuolemantuomiosta, olisi se kuitenkin toivottomassa asemassa, koska se täytyisi myös asettaa ennalleen, ja jotta se voisi tapahtua, tarvitsee suku suurta lääkäriä, suurta ennalleenasettajaa. Apostoli panee suurimman ajateltavissa olevan painon Kristuksen ylösnousemisen välttämättömyyteen, niin hyvin kuin hänen kuolemaansakin sanoen, ”Jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut.” Sitten hän jatkaa käsitellen aihetta vahvistettuna, perinpohjin ratkaistuna sanoen, ”Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.”

Siten todistaa hän asiansa ja perustaa lukijainsa uskon siihen yleiseen totuuteen, että ylösnouseminen ei ainoastaan ole mahdollinen, vaan välttämätön, ja että todistus siitä on siinä tosiasiasa, että Herra ei ainoastaan väittänyt olevansa kuollut, vaan todella ”kuoli meidän syntiemme tähden” ja yhtä todellisesti nousi ylös kuolleista. Sitten hän esittää, että tämän uskon perustuksella meillä on etu ajatella ihmisistä kuolleina Adamissa — ei hävinneinä, ei todellisesti kuolleina, vaan nukkuvina. Herran lupauksen mukaan meillä on etu toivoa, että ne kaikki herätetään aamulla — ylösnousemusaamuna — ja että ne tulevat suotuisampiin ehtoihin kuin nykyiset, nim. tilaan, jossa synty ja kuolema eivät hallitse, kun Saatanalla ei ole kuoleman valtaa, vaan hän on sidottu, ja kun Lunastajalla on täydell-

linen valta ja hän käyttää sitä vapahtaakseen vangit kuoleman suuresta vankilasta. Tämä ylösnostaminen suodaan niille, jotka näissä suotuisissa olosuhteissa kuulevat (tottelevat) hänen äänensä ja vaeltavat pyhyiden yleisellä tiellä ylös, ylös, ylös, ulos kuoleman varjon laaksosta siihen elämän, rauhan ja siunauksen täydellisyyteen, jonka Luoja alkujaan määräsi heille, mutta jonka he ovat kadottaneet isä Aadamin tottelemattomuuden kautta. Tämän he saavat takaisin toisen Aadamin ansion kautta ja olemalla tottelevaisia hänelle. Tällä perustuksella apostoli esittää (Jae 21), että Jumalan suunnitelma on se, että ”koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myös kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.” Ei ole mitään epäilystä apostolin tarkoituksesta siitä, että ensimmäinen ihminen, jonka kautta kuolema tuli, oli Adam, ja että toinen ihminen, jonka kautta kuolleiden ylösnousemus tulee, on ”ihminen Kristus Jeesus”, joka selitti lihansa päivinä, ”lihani minä annan maailman elämän puolesta.” Taas sanoi hän tämän uhrin tarkoitetusta tuloksesta, ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” — Joh. 6:51; 11:25

Raamatun sanat ”niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, samoin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa”, näyttävät kannattavan universalistien ajatusta, että Jumalan suosio ja Kristuksen kautta annetut siunaukset eivät aseta kyseenalaiseksi niiden luonnetta, joille elämä annetaan. Tässä muodossa on tämä kohta ristiriidassa muiden paikkojen kanssa, jotka selvästi rajoittavat niiden luvun, jotka tehdään eläviksi Kristuksen kautta. Toiset raamatunpaikat osoittavat kuitenkin hyvin selvästi, etteivät kaikki ”pääse elämään sisälle”, vaan ainoastaan ne, ”jotka tekevät taivaallisen Isän tahdon.” Yksinkertainen esitys tästä on sanoissa: ”Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää.” — 1 Joh. 5:12

Lukiessaan yllä olevaa tekstiä monet jättävät panematta tarpeellista painoa sanoille ”tehdään eläviksi.” He käsittävät paikan ilmaisevan ainoastaan heräämistä kuoleman unesta, mutta sen merkitys on paljon laajempi ja kalliimpi. Kuolema, joka tuli Aadamin kautta, ei ollut ainoastaan sen pienen elämän jäännöksen menettäminen, joka maailmalla on nykyään, vaan elämän menettäminen sen täydellisimmässä mitassa, jossa merkityksessä Adam koko suvun edustajana omisti sen. Niin kuin ”kuoleminen” merkitsi kaiken elämän menettämistä — ja Aadamin kuoleminen alkoi heti hänen tuomionsa jälkeen — sanojen ”tehdään eläviksi” pitäisi merkitä ei ainoastaan tien alkamista takaisin täydelliseen elämään ja pois kuolemasta, vaan niiden tulisi ymmärtää ilmaisevan ennalleenasettamista sellaiseen elämän täydellisyyteen kuin Adamilla oli ennen lankeamista — tehdä eläväksi siinä merkityksessä, että nostetaan ylös pois kuolemasta. Tarkastellessamme tätä tekstiä on paikallaan, että ymmärrämme tämän elämä-sanan täydellisen merkityksen, ja meidän tulee muistaa, että Jumalan näkökannalta koko Aadamin suku on kuollut — ei ainoastaan ne, jotka ovat menneet hautaan, vaan myös ne, jotka ovat matkalla sinne. Kuinka Herramme arvosteli elämää ja kuolemaa, sitä valaisevat hänen sanansa, ”Anna kuolleitten haudata kuolleensa.” (Matt. 8:22) Hän viittaa siinä uskomattomiin vielä kuolleina, koska heillä ei ole mitään yhteyttä elämänantajaa kanssa. Sitä vastoin pidetään uskovia elävinä, vaikka he tähän saakka ovat vapahdetut kuolemasta ainoastaan toivossa, eivätkä voi saada todellista vapahdusta kuoleman vallasta ennen ylösnousemusta. — 2 Kor. 1:10; Room. 8:24

Myöhempi ylösnousemus elämään

Ainoastaan Aadam ja hänen jälkeläisensä kuolivat hänen syntinsä perustuksella. Saatana, vaikka olikin valheen isä ja murhaaja alusta, ei kuollut Aadamin synnin perustuksella, koska hän ei ollut Adamissa, kun hänet tuomittiin kuolemaan. Samaten ei Aadamin kuolema kohdannut myöskään niitä enkeleitä, jotka eivät säilyttäneet valta-asemaansa, koska he eivät olleet Adamissa. Apostoli esittää, että Aadam oli suvun isä, eli elämänantaja, ja että niin hyvin hän kuin se sukukin, joka oli hänen kupeessaan, peri kuolevan tilan, joka vie ihmiset hautaan nopeammin tai hitaammin. Sen tähden niin kuin nyt kaikki, jotka olivat Adamissa, saivat osakseen hänen tuomionsa ja kirouksensa, samoin saavat kaikki Kristuksessa Jumalan suosion hänen kauttaan.

Aadamin suku oli todellisesti ja laillisesti hänessä, ilman valintaa tai tahdon ilmaisua – hänessä luonnon mukaisesti. Kristukseen sitä vastoin tullaan armosta – henkilökohtaisesti, tietyillä ehdoilla. Aadamin lunastaminen kirouksesta ja kuolemantuomiosta koskee lopulta Jumalan järjestystoimenpiteen mukaisesti kaikkia hänen suvustaan sillä seurauksella, että heidät vapahdetaan kuolemantuomiosta ja saatetaan valoon, tietoon ja tilaisuuteen tulla Kristukseen. Mutta ainoastaan ne, jotka tahtovat käyttää hyväkseen tätä etua ja tulla Kristukseen, tehdään eläviksi sanan varsinaisessa merkityksessä – nostetaan täydellisesti ylös kuolemasta. Aadamin vaimo, samoin kuin lapset hänen kupeessaan, olivat hänestä ja hän edusti niitä, niin on myös Kristuksen laita. Hänen morsiamensa, seurakunta, saa elämän hänen elämästään ja kehitetään ensin. Myöhemmin on maailmalla, herätettynä kuoleman ”unesta” ja saatettuna totuuden tuntoon Tuhatvuotiskautena, tilaisuus vihkiytymisen kautta tulla häneen, ”isänään.” (Jes. 9:5) Jos he silloin pysyvät tässä sukulaisuudessa, siitä seuraa heidän kehittymisensä täyteen ennalleenasettamiseen, inhimilliseen täydellisyyteen – kaikkeen, mikä kadotettiin ensimmäisessä Adamissa. Siten saatetaan kaikki Kristuksessa elämän täydellisyyteen – ”tehdään eläviksi” mitä täydellisimmässä merkityksessä. He olivat luonnostaan ensimmäisessä elämänantajassa ja lankeivat hänen lankeamisensa kautta. Heille annetaan ennen pitkää tilaisuus tulla toisen Aadamin eli elämänantajan sukulaisiksi, ja jos he oikeina lapsina tahtovat totella hänen ääntänsä, he saavat elää – heidät tehdään eläviksi.

Tämä selitys, eikä mikään muu, on sopusoinnussa yhteyden kanssa. Apostoli jatkaa todistelua. Sanottuaan, ”Samoin myös kaikki Kristuksessa tehdään eläviksi”, hän lisää, ”mutta jokainen vuorollaan.” Ensimmäisenä järjestyksessä hän mainitsee seurakunnan, morsiamen, Kristuksen ruumiin, Kristuksen”, ”esikoisen” – ensimmäisen ylösnousemuksen. (Fil. 3:10) Tämä tulee sukulaiseksi Kristuksen kanssa evankeliumikautena sen ”korkean kutsun” kautta, ollen Kristuksen erikoinen aarre ja saaden elämän korkeammalla tasolla suurempine kirkkauksineen, kunnioineen ja kuolemattomuuksineen, niin kuin edempänä osoitetaan.

Muut niistä, jotka katsotaan elämän arvoisiksi, tehdään ”sitten”, toisessa vuorossa, apostolin selityksen mukaan eläviksi, eli nostetaan täydellisesti synnistä ja kuolemasta. Tämän toisen luokan ylösnouseminen tapahtuu tuhatvuotiskautena. Heidän ”eläviksi tekemisensä” on jatkuva toiminta, joka saavuttaa päätöksensä sen aikakauden lopussa. Poikkeuksen – ja ehkä sen tähden oikeudella kutsuen toisen järjestyksen eli ryhmän –

muodostavat sen ajan voittajat, jotka olivat ennen helluntaita – uskolliset vanhat arvokkaat, joihin apostoli viittaa. (Hebr. 11:39,40) Nämä Jumala on hyväksynyt, he ”ovat saaneet hyvän todistuksen.” Koska heidän koetuksensa on jo tapahtunut, ei ole välttämätöntä, että heidän ennalleenasettamisensa pois kuolemasta elämään tapahtuu vähitellen. Heidän rikkomuksensa menivät ennen heitä tuomiolle. Sen tähden on heidän ylösnousemuksensa silmänräpäyksellinen, vaikka he kuuluvat toiseen järjestykseen eli luokkaan kuin Kristus, Pää ja Ruumis.

Voimme odottaa, että kun vanhojen arvokkaiden ylösnouseminen täydelliseen inhimillisyyteen on tapahtunut, maan kansojen ylösnousemustyö alkaa valtakunnan perustamisen aikoina. Nämä ovat todellisuudessa 9/10 osaksi kuolleita, vaikka heitä ylimalkaan kutsutaan eläviksi. Vaikka he eivät ole haudoissaan, he ovat Jumalan näkökannalta katsottuna kuolleita, ja elämäantava työ eli ennalleenasettaminen aletaan heidän kanssaan heti. Herran valtakunta, joka vaikuttaa maailmassa ja hallitsee sitä rakkauden ja vanhurskauden lain alaisena, on ilmeinen kaikille ja Herran tunto täyttää koko maan heidän valistamiseksi. Heillä on silloin täysi tilaisuus valita vanhurskaus, tottelevaisuus ja iankaikkinen elämä tai vääräys, tottelemattomuus ja toinen kuolema. Ainoastaan ne, jotka valitsevat elämän tottelemalla Ihmisen Pojan ääntä ja jotka omaksi nostamiseksi sovittavat itsensä valtakunnan vaatimusten mukaan, voivat saavuttaa täydellisen ennalleenasetuksen, täydellisyyden, elämän.

Sitten kun nämä on saatettu elämän tielle, kutsutaan esiin, herätetään, muutamia niistä, jotka ovat kuoleman suuressa vankilassa, haudassa, jotta heidän kanssaan menettäisiin aivan samalla tavalla. Aina sitä mukaa kun maailma tulee valmiiksi ottaakseen heitä vastaan, tulevat toiset ja taas edelleen toiset esille haudasta, nauttiakseen sitä siunattua ennalleenasettamisen tilaisuutta, jonka Jumalan armo on valmistanut heille Herraamme Kristuksen Jeesuksen lunastuksen kautta. Mutta joka tapauksessa koetus on sama – ”Jokainen [sielu], joka ei sitä profeettaa [Kristus-henkilöä] kuulee [tottele], hävitetään kansasta” – toisessa kuolemassa – ”ei ole näkevä elämää.” Sitä vastoin se, joka kuulee tätä profeettaa, nostetaan ylös tuuma tuumalta ja askel askeleelta kuoleman tilasta, kunnes hän Kristuksessa ja täydelleen alistuneena hänelle saavuttaa elämän sen täydellisyydessä.

Jollekin saattaa nousta kysymys, että eikö ole välttämätöntä, että jokaisen ihmissuvun jäsenen täytyy astua hautaan ennen kuin hän voi kokea tätä ylösnousemusvoimaa? Vastamme, että kaikille niille, jotka saavat osan ensimmäisestä ylösnousemuksessa, on välttämätöntä, että he todella kuolevat, ennen kuin tulevat osallisiksi tämän ylösnousemisen siunauksista, koska heidän liittonsa oli sellainen. Sen osoittaa Herran lupauskin heille: ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” Oli välttämätöntä, että Herra pelastusuhrinamme ei ainoastaan vihkiytynyt kuolemaan elävänä uhrina, vaan myös että hän täytti tämän vihkiytymisen todellisessa kuolemassa. Sama periaate sovitetaan koko seurakuntaan, hänen ruumiiseensa, jonka täytyy ”täyttää, mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista”, jotta se saisi osallisuuden hänen ”ylösnousemuksensa”, ensimmäisen ylösnousemuksen, ihanuudesta ja siunauksesta. Ylipäänsä ihmisille ei ole välttämätöntä mennä hautaan ja sitten tulla osalliseksi ennalleenasettamisesta, ylösnousemuksesta, ylösnostamisesta.

Niin kuin jo olemme nähneet, koko maailma on Jumalan näkökannalta laskettu kuolleeksi aina siitä saakka kun kirous tuli Aadamille tottelemattomuuden tähden. Koko maailma on nykyään vankilassa, hengellisen, ruumiillisen ja siveellisen heikkouden kietomana. Tässä vankilassa on eri osastoja, ja ne, joita ihmiset kutsuvat eläviksi, mutta joita Jumala kutsuu kuolleiksi (rikkomuksissa ja synneissä ja Jumalan tuomion alaisina), kulkevat vankilan pihalla, eikä heitä ole tähän saakka pistetty koppiinsa, hautaan. He ovat kuitenkin vankilassa, eikä kukaan heistä voi murtaa kuoleman kahleita, jotka pitävät heitä vankeina. Jos käsky vankien vapauttamisesta lähetettäisiin vanginvartijalle, ymmärtäisimme sen käsittävän ei ainoastaan ne, jotka on pantu koppeihin, vaan kaikki, jotka jossain merkityksessä ovat vankilan alueen sisäpuolella ja vanginvartijan vallan ja herruuden alaisina. Samalla tavalla on kuoleman, suuren vanginvartijan laita. Se on lähettänyt suvusta miljoonia hautaan, ja toisilla sadoilla miljoonilla on vielä osittain vapaus vankilan pihalla, mutta he ovat lujasti ja varmasti pidätetyt ja palvelevat huokauksin ja synnytystuskin, odottaen vapahdusta.

Herra ei selitä yksityiskohtia siitä, kuinka ne, jotka ovat haudoissa, saatetaan esille, jotta he kuulisivat Ihmisen Pojan äänen ja eläisivät tottelemalla sitä. (Joh. 5:25) Sen tähden emme voi omavaltaisesti päätellä sen toteuttamisen tavasta. Meille ei nähtävästi ole välttämätöntä ymmärtää tämän asian yksityiskohtia. Kuitenkin sitä on mielenkiintoista ajatella, ja me otaksumme, ettei loukkaa Herraa, jos teemme pienen kuvauksen siitä. Olemme jo muutamin sanoin esittäneet otaksumamme, että jokainen, joka vastaanottaa Jumalan suosion, haluaa tiedossa ja rakkaudessa kasvamisensa mukaan myötävaikuttaa niin paljon kuin mahdollista toisten ja erittäinkin sukulaistensa siunaamiseksi. Yleinen kanava, jonka kautta Herraa lähestytään tässä tarkoituksessa, lienee rukous ja yleinen valmistus, johon herättämiset tapahtuvat vastaukseksi. Otaksumme, että maailma silloin lähestyy ”kuninkaallista papistoa” saadakseen apua sairaudessa jne., niin kuin juutalaisetkin esikuvallisesti kääntyivät mooseslaisen papiston puoleen. Sen tähden tulee rukous tavallisten siunausten kanavaksi.

Anastasis – uudelleen ylösnostaminen eli ylösnousemus

Todellinen ylösnousemuksen merkitys eli sisällys, joka Raamatussa esitetään lupauksena meille, on hyvin yleisesti kadotettu näkyvistä osittain sen kautta, että sanaa ylösnousemus käytetään eri tavalla. Esim. englannin kielessä ei ole tavatonta puhua ”ylösnousesta” vaatekappaleesta, joka on pitkän aikaa ollut pois käytöstä; ja kun hautauspaikka jätetään, on tavallista puhua ”ylösnousseista” ruumiista, jotka ovat haudatut siihen, jotta ne sitten muutettaisiin ja haudattaisiin uudestaan. Lähempänä sanan alkuperäistä merkitystä puhuvat monet Lasaruksen ylösnousemisesta, Nainin lesken pojan ylösnousemisesta ja Jairuksen tyttären ylösnousemisesta jne. ja säilyttävät saman ajatuksen muistissaan puhuessaan Raamatun lupauksista ylösnousemisesta, mikä tapahtuu tuhatvuotiskauden aamuna. Tämä ikävä erehdys on suureksi osaksi hämmentänyt kaikki käsitteet tästä tärkeästä asiasta. Ei ole totta, että Lasarus ja muut yllä mainitut olivat nousseet ylös. He olivat ainoastaan herätetyt ylös, eloon. On suuri ero ainoastaan heräämisen ja täydellisen ylösnousemisen välillä kuolleista täydelliseen elämään. Herääminen merkitsee ainoastaan elämän koneiston jälleen toimimisesta, herättämistä, ja tämä oli kaikki, mikä tehtiin

Lasarukselle, Nainin lesken pojalle ja Jairuksen tyttäreille. He olivat vielä kuoleman tuomion alaisia ja heille suotiin ainoastaan pieni kuolevan tilansa pidennys. Heitä ei nostettu kuolemasta täydellisen elämän ehtoihin.

Sana ”ylösnouseminen”, joka on (engl.) Uudessa Testamentissa, johtuu kreikkalaisesta sanasta anastasis, joka kohdassa, paitsi yhdessä (Matt. 27:53) jossa esiintyy kreikk. sana egersis, joka oikeudella tulisi kääntää herättämisellä eli eloon palauttamisella. Sana anastasis, joka esiintyy Uudessa Testamentissa 43 kertaa, merkitsee ”seisoa uudestaan” eli ”nostaa uudelleen.” Sitä ei käytetty koskaan merkitsemään ruumiin nostamista haudasta seisovaan asemaan, eikä se merkitse myöskään eloonherättämistä eli elämän koneiston uudelleen alkamista. Sen merkitys on paljon suurempi ja tärkeämpi. Sitä käytetään kuoleman vastakohtana – takaisin saamisena kuolemasta. Saadaksemme oikean käsityksen anastasis-sanan merkityksestä, meillä täytyy ensin olla oikea käsitys siitä, mitä elämä on Jumalan näkökannalta. Sen jälkeen täytyy meidän nähdä, mitä on kuoleminen ja kuolema, ja nämä kaksi ajatusta mielessämme voimme käsittää ylösnousemisen eli uudestaan pystyttämisen merkityksen kuolemasta siihen elämän täydellisyyteen, josta kaikki lanke- simme Aadamissa.

Ainoastaan kahdella ihmisellä on ollut koskaan elämä, nim. Aadamilla ennen rikko- musta, ennen kuin hän aiheutti itselleen kirouksen eli kuoleman tuomion kuolevine toimintoineen, ja ihmisellä Kristuksella Jeesuksella. Sinä silmänräpäyksenä, jolloin kuolemantuomio lausuttiin Aadamille, hänen elämänsä oli menetetty, kuoleminen toiminta alkoi ja hän oli kuolemassa – eikä sen tähden enää elämässä. Hän vaipui syvem- mälle ja syvemmälle kuolemaan, kunnes hän lopulta oli täydellisesti kuollut, aivan niin kuin hän oli oikeuden kannalta kuollut tuomionsa langettamisen silmänräpäyksestä. Aadamin jälkeläisillä ei ole koskaan ollut elämää. Sitä kipinää, joka kituu muutamia harvoja vuosia, ei Jumala tunnusta siihen tosiasiaan nähden, että kuolemantuomio lepää kaikkien päällä, ja että ne, jotka syntyvät maailmaan, eivät saa elämää sanan täydellisessä merkityksessä, vaan ainoastaan kuolevan tilan. Niin kuin jo on esitetty, koko maailma on kuollut oikeuden näkökannalta katsoen, ja Jumala tunnustaa ainoastaan ne eläviksi (ja näin laskemalla), jotka ovat yhdistetyt Jumalan Pojan, ihmisten lunastajan, elämänanta- jan kanssa.

Jos tämä ajatus siitä, mitä on elämä ja mitä kuolema, pidetään muistissa – jos muiste- taan, mistä ihanasta elämänsäkorkeudesta ja täydellisyydestä ihminen lankesi nykyiseen suvustaan huonontumisen ja kuoleman tilaan – silloin ja ainoastaan silloin voidaan anas- tasis-sanan merkitystä pitää oikeassa arvossa – ilmaiseksi uudestaan seisomista, uudes- taan kohottamista siihen tilaan, josta lankeemus tapahtui, siihen täydellisyyden tilaan, johon isä Aadam luotiin. Tähän täydellisyyden tilaan Jumala aikoo Kristuksen kautta viedä kaikki ne ihmiset, jotka tahtovat sitä. Ehtona on, että he saatuaan tiedon totuudesta ottavat vastaan Jumalan suosion ja osoittavat uskollisuutensa tottelevaisuuden kautta Jumalan lain hengelle.

Sanaa anastasis ei käytetä koskaan, kun on kysymys ainoastaan kuolleiden herättämi- sestä. Noiden 43 raamatunpaikan huolellinen tutkiminen osoittaa, että ne kaikki ovat mitä täydellisimmässä sopusoinnussa sen merkityksen kanssa, joka tässä on annettu

sanalle – uudestaan seisominen, jälleen herääminen kuolleista, uudestaan tuleminen täydelliseen elämään. Ainoastaan yhtä noista neljästäkymmenestä kolmesta tekstistä voinee joku pitää epäselvänä. Se on Hebr. 11:35, jossa ”anastasis” käännetään sanalla ”ylösnousemus.” Koko kohta kuuluu: ”On ollut vaimoja, jotka ylösnousemuksen kautta ovat saaneet kuolleensa takaisin.” Yleinen otaksuma tämän merkityksestä näyttää olevan, että apostoli viittasi niihin kahteen vaimoon, joiden pojat herätettiin henkiin, toinen profeetta Eliaan kautta ja toinen Elisan kautta. (1 Kun. 17:17-23; 2 Kun. 4:18-37) Me eroamme tästä käsityksestä kahdesta syystä:

1) Se ei ole sopusoinnussa anastasis-sanana merkityksen kanssa, jonka tämän sanan käyttö ilmaisee muissa 42:ssa kohdassa Uudessa Testamentissa.

2) Sellainen tulkinta ei olisi täysin sopusoinnussa apostolin todistuksen kanssa, niin kuin se on esitetty Hebr. 11:ssä. Asia, joka siinä esitetään, on vanhojen arvokkaiden usko Jumalaan ja tulevaan ylösnousemukseen. Nämä saivat palkkansa seurakunnan kirkastamisen jälkeen, mikä mainitaan jakeessa 40. ”Parempi ylösnousemus”, jota he toivoivat ja joka oli heidän uskonsa perustus, kuuluu vielä tulevaisuuteen, niin kuin jakeessa 39 selitetään: ”Eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä mitä oli luvattu” – he eivät saaneet palkintoansa. Niin muodoin ei heidän kuolleittensa herättäminen ollut se palkinto, se lupaus, jota he tavoittelivat. Apostoli oli maininnut Gideonin, Barakin, Simsonin, Jeftan, Daavidin, Samuelin ja profeetat, jotka suorittivat ihmeellisiä asioita Jumalan voiman kautta ja sopusoinnussa uskonsa kanssa asettaessaan elämänsä alttiiksi ja monessa tapauksessa uhratessaan sen Herran palveluksessa. Naisilla oli vähemmän tilaisuutta tässä suhteessa, ja kuitenkin apostoli halusi antaa meidän ymmärtää, että naiset, äidit ja tyttäret, olivat osallisia miehiensä, poikiensa ja isiensä kanssa. Heidän uskonsa Herraan oli nimittäin sellainen, että se johti heitä myötätuntoon ja yhteisvaikutukseen miesten kanssa, jotka ottivat osaa näihin taisteluihin ja uhreihin, ja kohottamalla heitä uskollisuuteen he tulivat osallisiksi miesten kanssa uskon uhreista ja saivat katsoa uskon kautta tulevaisuuteen, ja näkivät paremman ylösnousemuksen, joka lopulta tulisi Herran uskollisten osaksi. Katsellen uskon silmällä tulevaisuuteen he saivat uskossa kuolleensa nostetuiksi takaisin elämään, ”ylösnousemuksen” kautta. Kuka tahtoo väittää sitä vastaan, että jos Aabrahamin usko, kun hän oli halukas uhraamaan poikansa Iisakin, oli otollinen Jumalalle, etteikö silloin myös israelilaisten vaimojen, äitien ja tyttärien usko ollut yhtä otollinen Herralle, niiden, jotka kärsimyksissä, taisteluissa, vaikeuksissa jne., omasivat täydelleen saman mielenlaadun kuin miehetkin. Eikö tämä osoita, että jos heillä olisi ollut miehen voima, myös he olisivat olleet urhoollisia taisteluissa ja uskollisia kiusauksissa, jotka tulivat julman ivan, ruoskimisen, kahleiden, vankeuden ym. muodossa. Herra hyväksyi epäilemättä myös sellaiset naiset (arvattavasti harvat niin kuin miehetkin, joita apostoli on kuvannut), ja he saavat aivan varmasti osallisuuden ”paremmasta ylösnousemuksesta”, josta Herra on pitänyt huolta näille vanhoille arvokkaille.

Kun anastasis merkitsee täydellistä kohottamista kuolleista, se ei millään tavalla määrää toimintaa silmänräpäykselliseksi tai jatkuvaksi. Tosiasiana esitämme, että Herran ylösnousemus tapahtui silmänräpäyksessä kuolemasta täydelliseen elämään, kun taas maailma saa jatkuvan ylösnousemisen, eli vähittäisen kohottamisen elämään. Tämä ottaa suuren osan niistä tuhannesta vuodesta, jotka on määrätty tätä ylösnousemis- eli ennal-

leenasettamistyötä varten. Anastasis ei myöskään muuta sen olennon luontoa, joka kohotetaan ylös, sillä ylösnoussut tulee olemaan samaa luontoa kuin se oli kuollessaan. Apostoli selittää tämän käsitellessään tätä ainetta ja vakuuttaessaan meille, että Herra ylösnousteissaan antaa jokaiselle siemenelle sen oman sopivan ruumiin. (1 Kor. 15:35-38) Inhimillinen olento on kuollut, ja ylösnousemistoiminta ei muuta hänen luontoansa anastasis-sanana merkityksen mukaan. Se merkitsee aivan yksinkertaisesti, että olento, joka on kuolemassa, on olento, joka taas on nouseva elämään.

Tässä kiinnitämme huomion Raamatun oppien sopusointuun: 1) Että Herra Jeesus muutti luontoaan, kun hän jätti Isän kirkkauden ja tuli ihmiseksi, ja otti itselleen meidän luontomme; 2) että hän uudestaan muutti luontoaan, kun hän uhrasi itsensä ihmisenä ja sikisi uudeksi luomukseksi kasteessaan ollessaan 30 vuoden vanha. Tämä uusi luomus, ei enää maallinen, vaan taivaallinen, nousi ylös kolmantena päivänä ja sai ruumiin sellaisen kuin Isä tahtoi antaa – sopivan henkiruumiin. Hänet kohotettiin täydellisesti kuolemasta täydelliseen elämään sillä tasolla, johon hän ensin sikisi. Samalla tavalla tulee seurakunta, uusi luomus, yhdistettäväksi Herransa, päänsä, kanssa ja saamaan osallisuuden ”hänen ylösnousemuksestaan” – ensimmäisestä (parhaimmasta, tärkeimmästä) ylösnousemuksesta. Sen jäsenet ovat myös ”uudestisyntyneitä (uudestisiinneitä)”, ”hengestä syntyneitä (siinneitä)” uusiksi luomuksiksi, josta seuraa heidän erikoinen ylösnousemuksensa.

Luonnollinen ihminen, jota ei siitetä uudestaan uuteen luontoon ja joka ei tule uudeksi luomukseksi, pysyy luonnollisena ihmisenä ja hänen anastasiksensa, jälleen ylösnostamisensa, merkitsee hänen ylösnostamistaan inhimillisenä olentona inhimillisen luonnon täydellisyyteen, josta koko ihmiskunta lankesi edustajassaan Adamissa. ”Parempi ylösnousemus”, jota apostolin kertomuksen mukaan vanhat arvokkaat toivoivat, ei ole ensimmäinen ylösnousemus, joka rajoitetaan evankeliumikauden kutsuttuihin – Kristukseen, päähän, ja seurakuntaan, hänen ruumiiseensa. ”Parempi ylösnousemus”, jonka nämä vanhat arvokkaat saavat, ja joka on parempi kuin heidän kanssaihmistensä, on silmänräpäyksellinen ylösnousemus inhimilliseen täydellisyyteen tuhatvuotiskauden alussa, erotukseksi jatkuvasta ylösnousemisesta ”tuomioiden kautta” samana aikakautena. Tästä johtuu, että he voivat tulla Kristuksen kunnioitetuiksi palvelijoiksi, valtakunnan palvelijoiksi, tuhatvuotiskautena ja että heidät täydellisinä ihmisinä voidaan asettaa ”päämiehiksi” (hallitsijoiksi, hallitusmiehiksi) kaikkeen maailmaan.” (Ps. 45:17) Näiden vanhojen arvokkaiden etuna on olla henkisen, ihmisille näkymättömän Kristuksen asia-miehinä ja edustajina, etu saada hoitaa valtakunnan lakeja. Heidän palkintonsa yli heidän kanssaihmistensä¹ on sen tähden kahdenlainen. Ensinnäkin heidän koetuksensa kuuluu menneisyyteen, ja heidän täydellisyyden palkintonsa on silmänräpäyksellinen. Sen tähden on heillä lähes tuhannen vuoden etusija ennen muita. Toiseksi sen kautta käy mahdolliseksi, että he Herran kaitselmuksen alaisina voivat ottaa osaa suureen ennalle-

1 Vaikka suuren joukon jäseniä ei voida laskea osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta ja sen kirkkaudesta, kunniasta ja kuolemattomuudesta, eikä myöskään vanhojen arvokkaiden joukkoon, täytyy heitä kumminkin pitää voittajina, vaikkakin he voittivat ahdistuksen kautta. Voittajina täytyy heidät niin muodoin katsoa arvollisiksi siirtymään kuolemasta elämään ja sen tähden saamaan osan silmänräpäyksellisestä ylösnousemuksesta eikä jatkuvasta, niin kuin on maailman laita, jonka koetus kuuluu tulevaisuuteen.

nasettamis- ja siunaamistyöhön, sillä he tulevat valtakunnan maalliseksi puoleksi, inhimillisiksi asiamiehiksi eli kanaviksi, joiden kautta Kristus kaikessa laajuudessaan vaikuttaa.

Maailman anastasis, ylösnousemus, riippuu ylimalkaan jokaisen yksityisen puolelta hänen omasta edistymisestään raivatulla ”pyhällä tiellä.” Mestari selitti, että kaikki, jotka ovat haudoissa, saavat kuulla hänen äänensä ja tulevat sieltä esiin. Mutta sieltä esiin tuleminen merkitsee ainoastaan niiden herättämistä, joiden tuomio eli koetus ei vielä ole ratkaistu. Koska ainoastaan tämän evankeliumikauden voittajat tulevat sieltä esiin ensimmäiseen ylösnousemukseen ja menneen ajan voittajat ”parempaan ylösnousemukseen”, tulee niin muodoin muu maailma esiin, niin kuin Herra on selittänyt, tuomion ylösnousemukseen. — Joh. 5:29

Joh. 5:25 Herra osoittaa, kuinka siirtyminen kuolemasta elämään tapahtuu, sanoen: ”aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.” Muistaen, että koko maailma on Jumalan näkökannalta katsoen kuollut, ymmärrämme, että apostolit ja varhainen seurakunta kutsuttiin ulos tästä kuolleesta maailmasta, ja sen jäseninä heille annettiin tilaisuus kuulla Jumalan Pojan elämän sana. Siinä määrin kuin he kiinnittivät siihen huomionsa, he tulivat aina lähempään elämänyhteyteen elämänantajien kanssa. Samaten ovat kaikki, jotka ovat tulleet yhdeksi hänen kanssaan, siitä päivästä nykypäivään asti, kuolleet (totelleet) hänen ääntänsä, hänen sanomaansa, ja samassa määrin tulleet hänen suosioonsa, saavat jakaa hänen palkintonsa. Samalla tavalla tapahtuu tulevana aikakautena. ”Maa on täynnä Herran tuntoa” ja ”ei kenenkään tarvitse opettaa kansalaistaan eikä kenenkään veljeään sanoen: Tunne Herra; sillä he kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut.” ”Kaikki, jotka haudoissa ovat ... tulevat esiin”, herätetään, jotta he saisivat ”kuulla Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat (tottelevat sitä), ne saavat elää.

Niin kuin seurakunnan laita on nykyaikana, että Jumalan Pojan äänen kuuleminen on jatkuva asia — käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle — niin on myös maailman laita tuhatvuotiskautena. Tottelevaiset tulevat vähitellen yhä selvemmin käsittämään ja yhä paremmin arvostamaan Jumalan rakkauden, oikeuden ja huolenpidon pituutta, leveyttä, syvyyttä ja korkeutta. Mutta niitä, jotka silloin tottelevat tämän suuren opettajan käskyjä, ei vainota ja vastusteta, niin kuin on niiden laita, jotka nyt koettavat totella hänen sanaansa. Sillä Saatana on silloin sidottu ja valtakunnan lakeja sovellutetaan, ja ne, jotka ovat sopusuunnassa vanhurskauden kanssa, siunataan ja nostetaan ylös, mutta ne, jotka tahtovat taistella valtakuntaa vastaan ja vastustaa sen hallitusta vähimmäissäkään määrin, katsotaan järkevän koetuksen perästä Jumalan armon halveksijoiksi ja hävitetään sen tähden kansasta. — Apt. 3:23; Jes. 65:20

Tästä näemme, että Herramme selitys kuolleiden ylimalkaisesta herättämisestä merkitsee suurta siunausta, hänen lunastustyönsä hedelmää. Me näemme, että ne, jotka ovat tehneet hyvää ja jotka sen tähden tulevat esiin ”elämän ylösnousemukseen” — so., jotka ylösnousemuksessa tulevat esiin täydellisesti elävinä — voidaan laskea ainoastaan voittajien luokkaan: seurakuntaan, vanhoihin arvokkaihin ja suureen joukkoon. Ainoastaan näiden voidaan sanoa tehneen hyvää, tehneen hyvin Herran tarkoituksen mukaan —

voittaneen Jumalan hyväksymisen. Meidän ei kuitenkaan tule ymmärtää sitä niin, että sanat ”tehneet hyvää” merkitsisivät täydellisyyttä Jumalan mittapuun mukaan ajatuksissa, sanoissa ja töissä. Sillä apostoli selittää nimenomaan, että ”ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan” kaikissa näissä yksityiskohdissa. Korkein vanhurskauden määrä, minkä kukaan meistä voi saavuttaa, on puhtaus sydämessä – vanhurskaus aikomuksissa.

Koko muu maailma sisältyy sanoihin, ”jotka ovat pahaa tehneet” – jotka eivät ole olleet otollisia Jumalalle. Tämä ei käsitä ainoastaan niitä, jotka eivät ole olleet otollisia pakanoina, koska he eivät tunteneet suurta lunastajaa, ja koska heillä ei sen tähden ole ollut etua lähestyä Isää hänen kauttaan, vaan se käsittää myös kaikki ne, jotka ovat kuulleet ja ymmärtäneet jotakin Jeesuksesta ja hänen sovitustyöstään ja jotka omistaessaan tämän tiedon eri määrissä eivät ole vastanneet heille sen mukana osoitettuihin etuihin ja tilaisuuksiin – eivät ole täydelleen vihkiytyneet. Jumalan näkökannalta ovat kaikki nämä ”tehneet pahaa” – heitä ei ole hyväksytty.

Tulee heti huomauttaa, että tähän luokkaan kuuluu monta korkeassa arvossa pidettyä ihmistä sekä nimikirkkojärjestelmissä että niiden ulkopuolella, monta jaloa, viisasta, rikasta ja oppinutta. Sen täytyy varmasti saattaa sydämemme iloisiksi, että Herra on huolehtinut näidenkin ylösherättämisestä, ja että vaikka he eivät tule esiin elämän ylösnousemiseen, he saavat tulla esiin saadakseen tilaisuuden tulla osallisiksi jatkuvasta ylösnousemuksesta tuomioiden kautta, jotta heidät tuhatvuotiskautena, tuhatvuotisena tuomio- eli koetuspäivänä, asetettaisiin koetukselle sellaisilla suotuisilla ehdoilla, jotka Jumalan sana on ilmaissut.

He saavat kuulla Jumalan Pojan äänen – ei ristiriitaisten uskontunnustusten hämmennystä esitettynä maailman ja kristikunnan eri lahkoissa. Heille annetaan puhtaat huulet, puhdas sanoma. (Sef. 3:9) Heidän sokeat silmänsä avataan; heidän kuurot korvansa aukenevat; he kuulevat ja ymmärtävät. Sen tähden on kokonaan heidän oma vikansa, jos he eivät käytä hyväkseen tätä iloista sanomaa ja Jumalan suosiota, joka tarjotaan heille elämänantajana Kristuksen kautta, ja siten, askel askeleelta, tuuma tuumalta, saadakseen voiton hengellisistä, siveellisistä ja ruumiillisista heikkouksistaan ja epätäydellisyyksistään, kunnes he tuomio- eli koetusaikansa lopussa ovat saavuttaneet elämän tilan – täydellisyyden – kaiken, joka kadotettiin Aadamissa ja lunastettiin Jeesuksen kalliilla verellä.

Ei tuomio eli koetus menneistä synneistä, vaan toinen elämän koetus

Meidän tulee muistaa, että se koetus, joka silloin tulee maailman osaksi ylimalkaan, ei ole luonnoltaan sen koetuksen kaltainen, jota rikolliset saavat kokea nykyaikana, kun oikeus tutkii todistuksia saadakseen selville, missä määrin syytetty on rikollinen; ja jos niin on, mihin rangaistukseen hänet pitää tuomita. Sukumme rikollisuus on päivän selvä, eikä koetusta eli tuomiota ole aiottu, jotta saataisiin selville, missä määrin ihminen oli rikollinen tottelemattomuuden perustuksella Jumalaa kohtaan, eikä myöskään missä määrin Jumalan kuolemanrangaistus oli vanhurskas.

Tuhatvuotiskauden tuomio eli koetus on kokonaan erilainen ja vastanee menettelyä lapsen kanssa, jonka isä on huomannut syylliseksi ja rangaistuksen ansainneeksi, ja jolta

isä annettuaan rangaistuksen kysyisi: Tunnustatko sinä nyt virheesi? Tunnustatko sinä nyt sen rangaistuksen oikeuden, jonka olet saanut, ja oletko halukas tästä alkaen olemaan tottelevainen lapsi? Myöntävään vastaukseen isä ehkä sanoisi: Saamme nähdä. Tuomitsen eli koettelen sinua päivän kuluessa. Jos silloin huomaan, että sinä vakavasti kadut ja innokkaasti haluat tehdä minun tahtoni, saatan sinut illalla täyteen yhteyteeni ja annan sinulle kaikki ne edut, jotka sinulla oli ennen rikkomustasi. Sellainen on seuraavan aikakauden koetuksen eli tuomion luonne – koetus, jossa tutkitaan, ketkä rikollisen maailman jäsenistä kärsittyään synnin palkkaa, kuolemaa, huokauksin ja synnytystuskin 6000 vuoden aikana, ovat oppineet synnin ylenmääräisen syntisyyden ja sen suuren siunauksen, joka seuraa vanhurskautta, ja niin muodoin tahtovat ojentautua Jumalan tahdon mukaan kaikessa.

Tottelevaisuutta vaaditaan alusta alkaen, ja ainoastaan ne, jotka päättäväisesti kieltäytyvät edistymästä, hävitetään sadan vuoden koetusajan perästä. Sellaisten, jotka edistyvät ulkonaisesti ja ulkonaisesti ojentautuvat valtakunnan lakien mukaan, sallitaan jatkaa, ja heille annetaan tilaisuus kasvaa armossa, tiedossa ja rakkaudessa. Mutta tuhatvuotiskauden lopussa tulee ratkaiseva koetus kaikille – ei heidän ulkonaiseen käytökseensä nähden, jonka on täytynyt olla hyvä; muussa tapauksessa eivät he olisi voineet säilyttää asemaansa, vaan heidät olisi aikaisemmin hävitetty elämästä toisessa kuolemassa. Tämä lopullinen koettelemus koskee heidän sydämensä uskollisuutta vanhurskauden periaatteille. Kaikkia koetellaan tässä suhteessa, ja kaikki, joita ei huomata täydellisesti uskolliseksi ja tottelevaisiksi herralle, hävitetään toisessa kuolemassa – heidän ei enää anneta nauttia Jumalan suosiosta. Kuinka armostarikas onkaan Jumalan toimenpide! Kuinka Jumalan suunnitelma osoittaakaan taivaallisen Isämme ja Lunastajamme pitkämielisyyttä ihmisten lapsia kohtaan! Varmaankin vetää sellainen kärsivällisyys ja sääli Herran luokse kaikki, jotka tulevat iankaikkisen elämän arvoiseksi; ja muiden hävittämisestä ovat kaikki valmiit Herran yhteydessä sanomaan henkeytetyn sanan kanssa: ”Herra Jumala, Kaikki-valtias; totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi!” – Ilm. 16:7

Katsotut arvolliseksi ylösnousemisen osallisuudesta

Tältä näkökannalta löydämme erään ajatuksen Herran sanoissa, ”jotka on arvolliseksi nähty pääsemään toiseen maailmaan ja ylösnousemukseen kuolleista.” (Luuk. 20:35) Ainoastaan harvat, ainoastaan ”pieni lauma”, katsotaan arvolliseksi saamaan osan tuosta maailmasta ja ”paremmasta ylösnousemuksesta” ennen tuhatvuotiskautta. Suuri ihmissuvun joukko, käsittäen ne, joille Herra puhui nämä sanat, tulevat esiin ”tuomion ylösnousemukseen.” Heidän tehtävänään on silloin osoittautua täyden elämän arvoiseksi, ainoan, minkä sallitaan jatkaa tuhatvuotiskauden toiselle puolelle tulevaisiin, iankaikkisiin aikausiin. Ainoastaan tottelevaisten sallitaan saavuttaa ylösnousemus; heidät nostetaan täydellisesti kuolemasta jatkuvan edistymisen ja saavuttamisen kautta. Niin kuin olemme nähneet, täytyy niiden, jotka vaeltavat pyhyiden raivatulla tiellä, ”kulkea ylös sitä tietä (engl. Raamattu).” Se on ylöspäin nouseva tie. Sen tähden se vaatii ponnistusta ja voittamista niiltä, jotka tahtovat voittaa takaisin kaikki, mikä oli kadotettu – inhimillisen täydellisyyden.

Kun lähemmin tarkastamme tätä Jumalan suunnitelman piirrettä, meitä hämmästyttää sen järkevyytensä ja johdonmukaisuus sekä ne edut, jotka se tarjoaa niille, joita varten se on järjestetty. Voimme heti huomata, että mikään muu suunnitelma hyvänsä olisi vahingoksi niille, joille tuhatvuotiskauden edut ovat erikoisesti määrättyt. Ota esimerkiksi keisari Nero. Otaksu, että hän saisi silmänräpäyksellisen elämän ylösnousemuksen. Otaksu, että hän tulisi haudasta esiin henkisesti, siveellisesti ja ruumiillisesti täydellisenä. Hän ei olisi Nero. Tämä täydellinen olento ei ensinkään voisi tuntea itseään muinaisuuden Neroksi, eivätkä myöskään ne, jotka ovat olleet hänen tovereitaan. Emme myöskään voisi kuvitella hänen tulevan esiin täydellisenä inhimilliseen ruumiiseen nähden, ja kuitenkin epätäydellisenä mieleen ja luonteeseen nähden. Kaikkien, jotka edes vähänkään tuntevat fysiologian lakien ensimmäisiä periaatteita, täytyy heti nähdä sellaisen olettamuksen mahdottomuus. Nämä lait opettavat meille varmasti, että luonne ja elimistö ovat yksi, että täydellinen elimistö varmuudella ilmaisisi täydellistä luonnetta. Mutta jos hyväksyisimme silmänräpäyksikään jomman kumman näistä epäjohdonmukaisista otaksumista, meitä kohtaisi heti se vastaväite, että 1000 vuotta olisi liian pitkä aika täydellisen olennon tottelevaisuuden tai tottelemattomuuden koettelemiseksi. Täydellisenä olentona Adam asetettiin hyvin lyhyelle koetukselle, niin paljon kun voimme Raamatusta päätellä.

Jos me sen lisäksi voisimme kuvitella itsellemme maailman täydellisenä koetuksella, meidän täytyisi myös kuvitella mielissämme ihmisten olevan täydellisen lain alaisia. Kun heillä ei silloin olisi mitään epätäydellisyyksiä, heidän puutteilleen ei myöskään olisi suojaa tai peitettä ja he olisivat sen tähden aivan samassa asemassa, jossa Adam oli alussa koetuksessaan. Tältä näkökannalta katsoen Kristuksen välittäjävaltakunnalle ja tuhatvuotiselle hallitukselle ei olisi tarvetta, kun kerran täydellinen laki edustaa Jumalan lakia. Se oli tekemisissä Aadamin kanssa alussa, ja sen täytyy olla tekemisissä ihmiskunnan kanssa lopussa — tuhatvuotiskauden lopussa — ennen kuin Jumala voi hyväksyä maailman iankaikkiseen suosionsa. Sen tähden näemme, että sellaiset käsitykset ovat kokonaan ristiriidassa Jumalan järjestystoimenpiteen kanssa.

Pankaamme nyt merkille se kauneus ja sopusointu, järkevyytensä ja johdonmukaisuus, Jumalan ylösnousemus suunnitelmassa tuomioiden kautta. 1) Kun ihmiset tulevat esiin varsinaisesti samassa henkisessä, siveellisessä ja ruumiillisessa tilassa, jossa he astuivat alas hautaan, he tuntenevat heti itsensä ja sukulaisuutensa toisten kanssa. ”Mihin paikkaan puu kaatuu, siihen se jää”, ja herättäminen eli haudasta esiin kutsuminen on unen loppu. Juuri tätä kuvaa käyttää Herra ei ainoastaan Kristuksen ruumiista, vaan myös maailmasta ylimalkaan, jonka tulevaisesta heräämisestä, osana hänen suunnitelmastaan, puhutaan unesta herättämisenä. Niin kuin unesta herännyt huomaa olevansa samassa tilassa kuin nukkumaan mennessään, pienine voiman lisäyksineen, ja voi nopeasti johtaa mieleensä ne tapahtumat ja asianhaarat, jotka olivat ennen hänen untansa, niin uskomme olevan maailmankin kanssa ylimalkaan, kun he ”kuulevat Jumalan Pojan äänen” ja ”tulevat esiin haudoistaan.”

Emme kuitenkaan tarkoita tällä, että he tulevat esiin aivan samanlaisessa ruumiintilassa kuin kuoleman silmänräpäyksessään, sillä se olisi mahdottomuus. Meidän ei esim. tule odottaa, että se henkilö, jonka keuhkot kuuluivat viimeiseen hengenvetoon saakka, tulee takaisin huohottaen ja keuhkoitta, tai että se, jolta on pää lyöty poikki, herätettäisiin

ilman päätä. Samalla tavalla ei sitä, joka on kadottanut kätensä, jalkansa, sormensa tai varpaansa, syyllä voida odottaa tulevan esiin ilman näitä jäseniä. Kun Raamatussa ei ole mitään varmaa johtoa meidän arvostelukyvyillemme, meidän täytyy olettaa, että maailma tulee esiin sellaisessa terveydessä ja voimassa, jota nyt pidetään keskinkertaisena, esim. sellaisessa, kuin Herra suvaitsi antaa niille, jotka parannettiin hänen ensimmäisessä tulemisessaan. Nämä eivät tulleet täydellisesti terveiksi, sillä muuten olisivat muutamat eläneet vuosisatoja täydellisen Aadamien tavoin. Päinvastoin otaksumme, että parannetut saivat keskinkertaisen terveyden ja voiman, ja että niin on oleva herättämisen aikana. Silloin kutsuu sama ääni heidät kuoleman unesta, jotta he kuulisivat hänen sanansa ja tottelevaisuuden kautta saavuttaisivat iankaikkisen elämän täydellisine mielineen ja ruumiineen. Sitä varten on hän järjestänyt ennalleenasettamisajat ja valtakunnan kasvatuksen, tuomiot ja siunaukset.

Kun olemassaolon langat otetaan ylös juuri siinä, missä ne jätettiin kuolemassa, jatkuu kokemusten kudonta ja henkilö sopeutuu nopeammin uusien ehtojen mukaan. Sillä aikaa ei yksilö kadota samanlaisuuttaan, tai sitä maailmaa ja yhteiskunnallista piiriä, josta hän on muodostanut osan. Entisen synnin ja itsekkyyden kokemukset muodostavat siten arvokkaan tiedon varaston, joka koituu hyödyksi tulevaisuudessa ja saattaa herätetyn kykeneväksi arvostelemaan vanhurskauden ja elämän hallituksen etuja, edelläkäyneen synnin ja kuoleman hallituksen vastakohtana. Hänen edukseen tulee myös, että hänen, tunnustaen oman epätäydellisyytensä ja arvottomuutensa, täytyy ensin ennen kaikkea ottaa vastaan Kristus, Kuningas, lunastajanaan, täytyy tarttua elämänantajaan, ennen kuin hän koskaan voi astua pyhyiden raivatulle tielle. Hänen edukseen tulee myös, että hänen itsensä täytyy ryhtyä toimenpiteisiin voittaakseen oma heikkoutensa ja saavuttaakseen täydellisyys, joka on päämäärä.

Kokemuksen kautta siten saavutetut opetukset painetaan syvälle hänen mieleensä ja luonteeseensa, ja ne sovittavat ja valmistavat hänet viimeistä koetusta varten tuhatvuotiskauden lopussa, jolloin vaaditaan täydellistä sydämen uskollisuutta. Sillä aikaa ei kuitenkaan hänen epätäydellisyytensä ole hänelle vahingoksi tai esteeksi, sillä tuomarien vaatimukset sovitetaan hänen luonteensa heikkouden tai voiman mukaan. Kaikki nämä tuomarit valmistetaan nyt, oman synnin ja heikkouden kokemuksensa kautta, olemaan todellisesti avuliaita ja tuomitsemaan sääliväisesti. Tuomarien osalta eivät sellaiset kokemukset olisi niin tärkeitä, jos ei Jumalan suunnitelmassa olisi tätä jatkuvaa ennalleenasettamista — ”ylösousemista tuomion kautta.”

Tämä näkökanta on myös täydellisessä sopusoinnussa Jumalan esityksen kanssa, profeetta Danielin suun kautta, ylösousemuksesta: ”Ja monet maan tomussa makaavista heräjäivät, toiset iankaikkiseen (kestävään) elämään, ja toiset häpeään ja iankaikkiseen (kestävään) kauhistukseen”. (Dan. 12:2) Tässä esitetään sama jako herätettyjen välillä, jonka Herra selittää yksityiskohtaisemmin. Toinen luokka herätetään elämään sen täydellisessä merkityksessä — pysyväiseen elämään. Toinen luokka herätetään myös, mutta ei elämään. Kun he ovat herätetyt, he ovat vielä kuolleet, koska he eivät ole Jumalan hyväksymiä, eivät ole elämän yhteydessä Pojan kanssa. ”Jolla Poika on, hänellä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, hänellä ei ole elämää.” Ihmiset ylimalkaan tulevat silloin ”esiin”, jotta heille annettaisiin tieto siitä tosiasista, että Jumalan armo on varannut elämän ja

ennalleenasettamisen suuren sovitusuhrin kautta, että elämänantaja on ottanut suuren voimansa ja kirkkautensa profeettana, pappina ja kuninkaana, ja että he, tulemalla häneen vähitellen, askel askeleelta, voivat saavuttaa elämän.

Profeetan esitys toisesta luokasta — että he tulevat pilkkaan ja pysyväiseen häpeään — on huomattava. Jos he tulisivat esiin täydellisinä, he eivät olisi häpeällisessä ja halveksittavassa tilassa, sillä täydellisyys on aina ihailtavaa. Sen tähden vahvistavat nämä sanat sen, että he tulevat esiin epätäydellisinä. Herramme selitys vakuuttaa edelleen, että he tulevat esiin epätäydellisyydessään, jotta he, jos tahtovat, voisivat saavuttaa ylösnousemuksen, täydellisyyden, sen koetuksen eli tuomion alaisina, joka heidän täytyy käydä läpi. Heidät palkitaan silloin tottelevaisuudesta, mutta rangaistaan tottelemattomuudesta.

Olemme jo käyttäneet Neroa valaisevana esimerkkinä. Koska hän varmaan on yksi niistä, jotka tulevat esiin pilkkaan ja pysyväiseen häpeään, voimme hyvin käyttää häntä edelleen valaistuksena. Kun muistamme, että nukkuvan maailman herättäminen ei ala, ennen kuin nykyinen sukupolvi on saatettu valtakunnan vallan alle ja melkoisen vanhurskauden ja älykkyyden asteelle, ymmärrämme helposti, että Nero heräämisessään löytää itsensä yhteiskunnallisissa oloissa, jotka eroavat suuresti niistä, jotka olivat vallalla hänen kuolemansa aikana. Hän huomaa sellaisten paheiden, joita hän harjoitti ja edisti, olevan suuresti huonossa huudossa, ja ne hyveet, joita hän inhosi ja sorti, olevan yleisen vaarinton ja kunnioituksen esineenä. Hän on paljon enemmän epäsoinnussa ympäristönsä kanssa kuin moni vähemmän ilkeä, irstas, turmeltunut ja halveksittava. Hän huomaa itsensä yleisesti tunnetuksi historian lehdillä ja yleisen halveksumisen esineeksi valtansa ja tilaisuuksiensa väärinkäytön perustuksella — ei ainoastaan oman äitinsä murhaajana vaan myös Herran uskollisten vainoajana ja kiusanhenkenä.

Jokainen hyvä ja hyveeseen taipuvainen henkilö pakotetaan pitämään sellaista luonnetta ylenkatsottavana, ja sellaisissa olosuhteissa täytyy hänen kärsiä suurta ”pilkkaa”. Kuitenkin hän tulee esille ylösnousemuksen tuomion kautta, jotta hänelle myönnettäisiin tilaisuus tulla kohotetuksi häpeällisestä ja halveksittavasta tilastaan inhimillisen luonnon täydellisyyteen. Missä määrin hän saavuttaa ylösnousemuksen ja elämän kuolleista, riippuu kokonaan hänestä itsestään. Ennen kaikkea hänen täytyy ensin tuntea totuus ja nähdä itsensä oikeassa valossa. Vastakohtana hänen täytyy nähdä täydellinen ihminen, edustettuna vanhoissa arvokkaissa, sen ajan ”päämiehissä.” Hänen täytyy nähdä vanhurskauden lait toiminnassa hänen edellisen synnin ja kuoleman vaikutuksen tietonsa vastakohtana. Jos hän silloin itsepäisesti pitää kiinni pahasta vaikutuksesta, paaduttaa sydämensä ja kieltäytyy tottelemasta, hänen täytyy kuolla toinen kuolema, nautittuaan ensin niitä etuja ja tilaisuuksia, jotka Herra on varannut hänelle ja koko ihmisluvulle, ja sitten hyljättyään ne.

Mutta jos hän sitä vastoin nöyryyttää itsensä, tunnustaa syntinsä ja tottelee valtakunnan lakeja, alkaa hän siten kohta kulkunsa ylöspäin elämään — ylösnousemuksensa, kohottamisensa, täydelliseen ennalleenasettamiseen lankeemuksesta. Jos hän siten käy ylös pyhyiden raivatulla tiellä, hän puhdistaa itsensä samalla siitä halveksunnasta, joka hänellä on ollut, ja vastaavassa määrässä hän vapahtaa itsensä ”häpeästä.” Sillä emme voi

epäillä, että jos taivaassa tulee ilo syntisestä, joka kääntyy, niin tulee ilo maankin päällä kaikkien oikeamielisten ihmisten keskuuteen, kun he ajasta aikaan näkevät syntisten kääntyvän harhateiltään tottelemaan Herraa. Osoitetun synnin ja sen halpamaisuuden halveksimisen täytyy silloin poistua niiden ponnistusten myötätuntoisen hyväksymisen tieltä, jotka tehdään vanhurskauden saavuttamiseksi. Jos Nero joskus täydelleen tottelisi Herraa ja saavuttaisi iankaikkisen elämän ”tuomion ylösnousemisessa”, häntä pidettäisiin sen tähden korkeassa arvossa ja hänen entisyytensä unohdettaisiin täydelleen. Niin on asianlaita myös nyt. Ajatellessamme apostoli Paavalia muistamme hänen jalon itsensäuhraavaisuuden ja hänen uskollisuutensa Herraa kohtaan, mikä erottaa hänet Sauluksesta, vainoajasta, jota hän kutsui ”syntisistä suurimmaksi.”

Rangaistus tämän elämän synneistä

Joku ehkä kysyy: Eikö nykyisen elämän synneistä rangaista? Vastaamme, että oikeus varmuudella rankaisee jokaisesta synnistä. Niin kuin kaikki tunnustamme, Aadamin synnistä on rangaistu 6000 vuotta, ja tämän rangaistuksen alaisuudessa on koko luomakunta huokaillut ja kärsinyt, ja mennyt kuolemaan. Tämä synti niin hyvin kuin kaikki muutkin synnit, jotka aiheutuvat siitä heikkoudesta ja turmeluksesta, joka on tullut seuraukseksi Aadamin synnistä, sisältyvät kaikki siihen sovitukseseen, joka on suoritettu suuren syntiuhrin kautta. Ne synnit, joista tarvitsee edelleen rangaista, lienevät sellaisia, jotka eivät suorastaan johdu Aadamin lankeemuksesta ja turmeluksesta – sellaisia, jotka jossain määrin ovat tahallisia. Sillä kaikista niistä täytyy rangaista, mutta me emme nähtävästi tänä aikana kykene päättämään, mikä olisi oikea ja kohtuullinen rangaistus niistä synneistä, jotka ovat kokonaan tai osittain tahallisia.

Epäilemättä tämä oli yksi syy, jonka tähden Herra opetti meitä, ettemme ”lausuisi tuomiota, ennenkuin aika on.” Lopulta on tuomio pantu meidän käsiimme, sillä on kirjoitettu, ”vai ettekö tiedä, että pyhät tulevat maailman tuomitsemaan?” – Herran Jeesuksen kanssa ensimmäisenä tuomarina. Herra selittää, että se, joka tiesi Herransa tahdon, eikä tehnyt sitä, rangaistaan monella lyönnillä, kun taas se, joka ei tiennyt sitä ja teki semmoista, joka ansaitsee lyöntejä, rangaistaan vähillä lyönneillä. (Luuk. 12:47,48) Tämä osoittaa meille, että tahallisen synnin rikollisuus mitataan suureksi osaksi tietomme mukaan Herrasta ja hänen tahdostaan. Sen tähden on seurakunnalla ja niillä, jotka tänä evankeliumikautena ovat tulleet seurakunnan valon ja vaikutuksen alaisiksi, suurempi vastuunalaisuus kuin muilla. Vaikkei Nero kuulunutkaan seurakuntaan eikä ollut siinnyt hengestä ja vaikka hän sen tähden olikin samassa määrin vähemmän vastuunalainen kuin seurakunta, hän oli siitä huolimatta kosketuksessa valon lasten kanssa, ja me voimme niin muodoin otaksua, että hän oli edesvastuussa rikoksistansa.

Muutamien ihmisten synnit saavat ennen heitä tuomionsa

Tarkastaessamme niiden syntien rangaistusta, jotka ovat tahallisia saadun valon perustuksella, emme saa unohtaa apostolin esitystä, että muutamien ihmisten synnit saavat ennen heitä tuomionsa, kun taas toisten tulevat ilmi jäljestäpäin. (1 Tim. 5:24) Emme tiedä, mihin määrään Neron synnit ovat jo saaneet rangaistuksensa, emmekä myöskään, mihin määrään hän kärsi mielensä ja ruumiinsa puolesta. Sen tähden emme

tiedä, mihin määrään rangaistus hänen synneistään tulee perästäpäin ja kohtaa häntä tuomiopäivänä. Todistelun vuoksi otaksukaamme, ettei hän saanut mitään erityistä rangaistusta menneisyydessä ja että kaikki rangaistus hänen synneistään seuraa perästäpäin. Kysykäämme sitten: Missä muodossa syytös kohtaa häntä, ja kuinka kuritus tai rangaistus annetaan hänelle? Emme voi vastata näihin kysymyksiin suoraan tai ehdoitta, mutta me tunnustamme kaikki jokaisessa ihmisessä jo vaikuttavan periaatteen, jonka kautta hänen tiedon ja omantunnon rikkomuksensa seuraukset suorittavat vahingollisen työn. Me näemme, että siinä määrin kuin tehdään väkivaltaa totuudelle, valolle, tiedolle ja omalletunnon, samassa määrin turmellaan luonne, ja kuta kauemmin tämä jatkuu, sitä vaikeampi on ennalleenasettaminen.

Täydellä syyllä voimme otaksua, että Neron on täytynyt turmella luonteensa ja oman-tuntonsa hyvin suuressa määrin. Jos hän silloin herätessään tulee esiin sellaisena kuin hän kuoli, ainoastaan saadakseen tilaisuuden kehittymiseen, voimme heti ymmärtää, että jokainen askel alaspäin, jonka hän otti menneisyydessä, vahingoitti hänen luonnettaan. Jos se koskaan saadaan takaisin, vaatii se vastaavia ponnistuksia, jotta voisi käydä takaisin samaa tietä ja rakentaa uudestaan sen luonteen osan, minkä hän kevytmielisesti turmeli. Meidän ei kuulu sanoa, että tämä ja ainoastaan tämä, on nykyisen ajan syntien rangaistus, mutta että näin olisi asian laita, näyttää meistä otaksuttavalta. Me olemme joka tapaukses-sa tyytyväisiä antaen asian riippua siitä ja luottaen siihen, että kaikki, joilla on Herran henki, hyväksyvät kirkastetun seurakunnan päätökset. Emme voi otaksua, että Herrasta on huvittavaa palkita paha pahalla tai aiheuttaa tarpeetonta tuskaa edes halpamaisimmal-lekaan, vaan että jo mainittu suuri, korkeimman tuomioistuimen päätös on pysyvä, nim. ”synnin palkka on kuolema” – toinen kuolema.

Niin on myös [niiden erikoisten] kuolleiden [parhain] ylösousemus

— 1 Kor. 15:42

Seurakunnan siunausta sanotaan ensimmäiseksi ylösousemukseksi, ei kuitenkaan aikaan nähden (vaikkakin se tapahtuu ennen muita), vaan koska se on korkein, ylevin, parhain. Olemme jo nähneet, että ylösousemuksessa on eri järjestyksiä. Kolme niistä on elämään, täydellisyyteen, vaikkakin eri olemassaolon tasoihin. Seurakunta saa ensimmäi-sen sijan, ”suuri joukko” ja ”vanhat arvokkaat” seuraavat vuorollaan. Jälkeenpäin eli viimeiseksi tulee maailman yleinen ylösousemus käsittäen koko ihmissuvun, maailman, niin monta kuin tahtoo vastaanottaa Jumalan järjestystoimenpiteet – ylösousemuksen tuomion kautta, mikä on suoritettu vasta tuhatvuotiskauden lopussa. Tässä merkityksessä on tosiaankin totta, että ”muut kuolleet” eivät tule eläviksi, ”ennenkuin tuhannen vuotta ovat loppuun kuluneet” – he eivät omista elämää sen varsinaisessa, täydellisessä merki-tyksessä, he eivät ole täydellisesti kohotettuja ylös kuolemasta, ennen kuin silloin. Tältä näkökannalta on väärä lisäys (Ilm. 20:5)² täysin sopusoinnussa Raamatun yleisen perus-ajatuksen kanssa. Kaikki nämä ylösousemiset, jotka seuraavat ensimmäistä eli ylevintä,

2 Olemme jo kiinnittäneet huomiota siihen, että esitys ”muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat loppuun kuluneet”, puuttuu kokonaan vanhoista käsikirjoituksista, jotka ovat vanhempia kuin viidenneltä vuosisadalta. Siitä huolimatta on se täydelleen sopusoinnussa sen kanssa mitä tässä esitämme, sillä sanojen ”eivät vironneet eloon” tulee ymmärtää tarkoittavan ei heräämistä, vaan täydellistä ennalleenasettamista elämään sen täydellisessä määrässä.

ovat epäilemättä kirkastetun seurakunnan vallan ja tarkastuksen alaisia, sillä siihen on sen Pää saanut kaiken vallan ja voiman Isältä.

Tarkasteltuamme seurakunnan ylösnousemustyötä muiden hyväksi katsokaamme nyt, mitä Raamatulla on erikoisesti osoitettavanaan ensimmäisestä ylösnousemuksesta. Millaisissa ruumiissa uudet luomukset nousevat ylös? Mitä tulevat muutama heidän ominaisuuksistaan ja voimastaan olemaan?

Apostoli selittää, ”Minkäkaltainen maallinen oli, senkaltaisia ovat myös maalliset; ja minkäkaltainen taivaallinen on, senkaltaisia ovat myös taivaalliset.” (1 Kor. 15:48) Ymmärryksemme mukaan nämä sanat merkitsevät, että maailma ylimalkaan, joka ennalleen asetetaan täydelliseen inhimillisyyteen, tulee maallisen kaltaiseksi – ensimmäisen Aadamin kaltaiseksi, ennen kuin hän rikkoi, ja täydellisen ihmisen ”Kristuksen Jeesuksen” kaltaiseksi ennen hänen sikiytymistään uuteen luontoon. Iloitsemme maailman kanssa siitä suurenmoisesta toivosta, että ihmiset taas tulevat täydellisiksi jumalallisen luojansa maallisiksi kuviksi. Mutta me iloitsemme vielä enemmän niistä kalliista lupauksista, jotka koskevat seurakuntaa, Jumalan aikomuksen mukaan ”valittuja”, jotka tulevat olemaan taivaallisia kuvia – Luojan kuvia, vielä korkeammassa ja erikoisemmassa merkityksessä – ei lihallisina vaan hengellisinä; ”Me tulemme hänen kaltaisikseen [kirkastetun ”muuttuneen” Jeesuksen], sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” Hän on Isän ”olemuksen perikuva”, ”korkeammalla kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, jota mainitaan”, ja sen tähden paljon yläpuolella täydellistä miehuutta. Jos me tulemme hänen kaltaisikseen ja saamme jakaa hänen kunniansa, kirkautensa ja luontonsa, se merkitsee, että me tulemme myös Isän olennon perikuviksi, hänen, ”joka asuu valkeudessa, mihin kukaan ei taida tulla; jota yksikään ihminen ei ole nähnyt, eikä voi nähdä”, mutta jota me voimme lähestyä ja jonka me voimme nähdä sellaisena kuin hän on, koska me olemme muuttuneet. — 1 Joh. 3:2; 1 Tim. 6:16; 1:17; 2 Moos. 33:20

Jottei kukaan ymmärtäisi häntä väärin, apostoli selittää yllä olevan sanamuodon lisäämällä, ”niinkuin meissä (seurakunnassa) on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva.” Apostolin ajatus ei ole, että kaikki koskaan saavat taivaallisen kuvan tässä merkityksessä. Se ei ollut Luojamme suunnitelma. Kun hän teki ihmisen, hänen aikomuksensa oli, että hänellä olisi inhimillinen, maallinen olento, oman (henkisen, siveellisen) kuvansa mukaan, joka olisi maan herra ja hallitsija taivaallisen Luoijansa edustajana. (1 Moos. 1:26-28; Ps. 8:4-7) Uuden luomuksen valitseminen on, niin kuin olemme nähneet, kokonaan erotettu maallisesta luomuksesta. Heidät valitaan ulos maailmasta, ja he muodostavat kaiken kaikkiaan ”pienen lauman”, joka on kutsuttu olemaan Herran valtakuntaluokassa, siunaamaan maailman tuhatvuotiskautena, ja jälkeensä saamaan — siitä voimme olla varmat — jonkin hyvin korkean ja edesvastuullisen aseman, ja suorittamaan jotakin hyvin tärkeää tehtävää toteuttamalla edelleen Jumalan suunnitelmia — ehkä toisten maailmojen ja toisten luomuksien yhteydessä.

Mutta apostoli selittää asiaa edelleen sanoen selityksessään (jae 50), ”Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa.” Niin muodoin hän tekee erotuksen nykyisestä tilastamme lihassa ja tulevaisesta tilastamme henkiolentoina

selittäessään mitä varmimmin, että niin kauan kun olemme lihassa, emme voi muodostaa Herran valtakuntaa todellisessa merkityksessä, koska tämä valtakunta on henkinen valtakunta, joka kokoonpantu henkiolennoista. Herramme itse, Pää, Johtaja, Seurakuntansa esimerkki, on kirkas henkiolento, josta apostoli Paavali sai nähdä vilahduksen (1 Kor. 15:8) ja apostoli Johannes näyn ilmestyksissään. ”Me tulemme hänen kaltaisikseen” – ei lihaksi ja vereksi, niin kuin muut ihmiset, joista meidät on valittu ja joiden ennalleenasettaminen eli ylösnousemus tuomion kautta vie heidät takaisin liharuumiin täydellisyyteen, niin kuin samat ennalleenasettamisajat saattavat maankin siihen tilaan, mitä Eedenin paratiisi alussa edusti.

Mutta apostoli huomasi sen tosiasian, että meidän olisi vaikea täydellisesti käsittää niin perinpohjaista seurakunnan muuttumista lihallisista, maallisista ehdoista henkisiin, taivaallisiin. Hän käsitti, että meidän olisi vaikeampi ymmärtää tämä niistä, jotka elävät Herran läsnäolossa ja ovat jätetyt siihen, kuin niistä, jotka sitä ennen ovat nukkuneet kuoloon. Meidän on paljon helpompi käsittää, että nukkuvat nousevat ylös uusilla henkiruumiilla, sellaisilla kuin Herra on luvannut antaa, kuin käsittää, että Herra ottaa ne pyhät, jotka elävät hänen toisen läsnäolonsa aikana, vastaan henkiseen valtakuntaansa. Herra tekee tämän meille hyvin selväksi apostolin kautta sanoen, ”katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa” – seitsemännen pasuunan. – 1 Kor. 15:51,52

Vaikka Herra jossain määrin ilmaisi salaisuuden näiden apostolin sanojen kautta, siitä saakka on kuitenkin melkoinen salaperäisyys vallinnut tätä yksinkertaista selitystä. Sillä monet Herran rakkaista lapsista ovat vaihtaneet sanan ”nukkua” sanan ”kuolla” kanssa ja uskoneet selityksen merkitsevän, että pyhät, jotka ovat jäljellä Herran läsnäolomisessa, muutettaisiin ilman kuolemaa, mitä tässä ei ollenkaan esitetä. Otetaan esimerkiksi apostolit. He kuolivat, ja kuolinhetkestään heidät laskettiin nukkuviksi ylösnousemissilmänräpäykseen saakka. Kuolema oli silmänräpäyksen työ, kun taas uni, tiedottomuus, jatkuivat vuosisatoja.

Tämä ”nukkua” sanan merkitys täytyy kiinnittää apostolin esityksiin, jos se tahdotaan oikein ymmärtää. Ei ole tarpeellista, että ne Herran kansasta, jotka ovat jäljellä hänen toisessa läsnäolossaan, nukkuisivat tiedottomassa kuolemassa edes silmänräpäystäkään. Kuitenkin he kuolevat, niin kuin Herra selittää profeetan kautta, joka sanoo seurakunnasta, ”minä sanon, että te olette jumalia, kaikki Korkeimman lapsia, mutta teidän täytyy kuolla niinkuin ihmiset ja kaatua niinkuin yksi ruhtinaista.” (Ps. 82:6,7 engl. Raamattu) Maailma ylimalkaan kuolee niin kuin ruhtinas Adam, hänen lapsinaan, osallisena hänen kuolemantuomiostaan, mutta uskolliset Kristuksessa Jeesuksessa kuolevat hänen kanssaan, ruhtinaan Jeesuksen kanssa. (Jes. 9:6; Apt. 3:15; 5:31) Vanhurskautettuina hänen uhrinsa kautta he tulevat kuolleiksi hänen kanssaan, hänen kanssauhraajinaan. He ”kaatuvat” uhrikuolemassa – kuten ”toinen Ruhtinas.” Jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää.” Mutta niin kuin apostoli esittää meille, heidän kuolemansa ei merkitse tiedottomuuden unta – kuolinsilmänräpäys on juuri ”muuttumisen” silmänräpäys taivaalliseen asuntoomme, henkiseen ruumiiseen pukeutumistemme silmänräpäys.

”Muuttuminen”, joka tulee niiden seurakunnan jäsenten osaksi, jotka ovat jäljellä Herran läsnäolossa, esitetään niin muodoin itse asiassa osaksi ensimmäisestä ylösnousemisesta. Se ei eroa missään suhteessa siitä kuoleman kokemuksesta, jonka täytyy olla yhteinen tämän ainoan Ruumiin kaikille jäsenille. Ainoa erotus muiden ruumiinjäsenten ja näiden välillä on se, jonka apostoli mainitsee, nim. etteivät he ”nuku.” Näiden viimeisten ruumiinjäsenten ei tarvitse nukkua — ei tarvitse odottaa, että valtakunta tulee, sillä se on silloin perustettu. He siirtyvät välittömästi palveluksen toiminnasta tällä puolella esirippua lihassa, toimintaan ja palvelukseen toisella puolella esirippua täydellisinä uusina luomuksina, Kristuksen jäseninä.

”Ei ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee”

Mitä tulee täydellisten uusien luomusten voimiin ja ominaisuuksiin, apostoli kertoo meille, ettei heillä kaikilla ole sama kirkkauden määrä, vaikkakin kaikilla tulee olemaan samanlaatuinen kirkkaus — tulevat olemaan taivaallisia olentoja. Näillä taivaallisilla olennoilla on kaikilla yhteinen kirkkaus ja inhimillisillä eli maallisilla olennoilla on toinen yhteinen kirkkaus. Jokainen on ihana täydellisyydessään, mutta taivaallisten kirkkaus on kirkkaampi — ylenpalttinen. Raamattu sanoo meille, että seurakunta kokonaisuudessaan ”loistaa niinkuin aurinko.” (Matt. 13:43) Tämä Herramme oma kuvaus tulevaisesta kirkkaudesta voidaan sovittaa kaikkiin, jotka kuuluvat ”vehnä” luokkaan, mutta apostolin selityksen valossa (jae 41) ymmärrämme, että eri seurakuntajäsenen asemassa ja kirkkaudessa on ero. Kaikki ovat täydellisiä, kaikki ovat ylenmäärin onnellisia, mutta niin kuin Isä on yli kaikkien, niin on hän korottanut Pojankin olemaan lähinnä itseään. Niin kuin tämä ilmaisee eroa kirkkaudessa, voimassa ja vallassa, niin on Herran seuraajienkin kesken, jotka ovat kumminkin kaikki otollisia, eri arvoasteilla, niin kuin ”toinen tähti voittaa toisen kirkkaudessa.” — 1 Kor. 15:41

Herramme osoittaa kahdessa vertauksessaan saman erotuksen kirkastettujen seuraajien välillä. Se, joka on ollut uskollinen viisaine ”talentteineen”, sai erikoista kiitosta Herran takaisintulosta, kun taas toisia uskollisia, joilla on ollut vähemmän ”talentteja”, kohdeltiin suhteellisesti sen mukaan. Se, joka hoitamalla leiviskäänsä uskollisesti, oli voittanut kymmenen muuta, sai vallan kymmenen kaupungin yli; ja se, joka uskollisuutensa kautta leiviskänsä hoitamisessa on voittanut viisi, sai sen mukaan lisättyjä siunauksia, tilaisuuksia ja suurempaa valtaa. — Matt. 25:14-30; Luuk. 19:11-26

Meidän ei tarvitse ollenkaan ihmetellä tätä, sillä katsoessamme taaksepäin näemme, että kun Herra valitsi kaksitoista apostolia ja rakasti heitä kaikkia, hän erikoisesti rakasti niitä kolmea, jotka erityisissä tilaisuuksissa olivat häntä lähempänä ja läheisemmässä suhteessa hänen kanssaan kuin muut. Voimme myös olla vakuutettuja siitä, että kun ”elämänkirja” avataan ja paikat valtaistuimella lähinnä Mestaria jaetaan, kaikki tunnustavat heidät, jotka ovat hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan (lähinnä häntä), siihen kuuluvan kunnian ja kunnianosoituksen arvoisiksi. (Matt. 10:41) Meitä ei ollenkaan kummastuttaisi, jos löytäisimme apostoli Paavalin lähinnä Mestaria ja mahdollisesti Johanneksen hänen toisella puolellaan. Ajatus ei koske sijaa tai paikkaa penkillä — valtaistuimella — vaan läheisyyttä valtakunnan vallan ja voiman yhteydessä. Voimme olla varmoja siitä, että kaikki, jotka muodostavat ”pienen lauman”, ovat niin Herran hengen

täyttämiä, että he suosivat kunnianosoituksilla toinen toisiaan. Varmuudella voimme myös tietää, ettei ole mitään kateutta, vaan että kaikki uudet luomukset tunnustavat täydellisesti Jumalan arvokkuuden määräykset. Niin on nykyajassa, ja paljon enemmän voimme odottaa olevan niin tulevaisuudessa. Tänä aikana ”Jumala asettikin jäsenet, itse kunkin niistä, ruumiiseen niinkuin tahtoi”, ja kaikki, jotka ovat sopusoinnussa Herran kanssa, koettavat alituisesti, ei suinkaan muuttaa Jumalan järjestystä, vaan tunnustaa sen ja myötävaikuttaa sen kanssa. Varmasti niin on myös tulevaisuudessa.

Kuvaillessaan erilaisuuksia nykyisten ja tulevaisten olosuhteiden välillä apostoli sanoo, ”Katoavaisuudessa se kylvetään, katoamattomuudessa se herätetään.” ”Se” – uusi luomus, jonka olemassaolo alkoi vihkiytymisen ja hengestä sikiytymisen kautta; uusi luomus, joka on kehittänyt ja koettanut hallita lihaa ja tehdä sen palvelijakseen sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa – uusi luomus, jonka sanotaan eläneen lihassa ikään kuin tabernaakkelissa odottaen uutta ruumista. ”Se” kylvettiin katoavaisuudessa, katoavaisessa ruumiissa; ”se” meni alas kuolemaan; ja kuitenkin ”se” esitettiin, ei kuolleena, vaan ainoastaan nukkuvana, sen maallisen tabernaakkelin hajotessa. Juuri sama ”se”, uusi luomus, puetaan taivaalliseen asumukseen, henkiseen ruumiiseen, ensimmäisessä ylösnousemisessa.

Tämä hengellinen ruumis, jossa ”se” nousee ylös, selittää apostoli, on katoamaton ruumis, joka ei voi kadota, kuolla. Sana, joka tässä käännetään katoamattomuudeksi, on ”aftarsia” ja se tarkoittaa sitä, joka kestää kuoleman kokeen, sitä, joka ei voi turmeltua tai kuolla eli hävitä. Se on sama sana, joka tässä käännetään ”katoamattomuudeksi” jakeissa 50, 53 ja 54 tässä luvussa, Room. 2:7, sekä 2 Tim. 1:10 (Englantilaisessa raamatunkäännöksessä on sana kahdessa viimeksi mainitussa raamatunkohdassa käännetty ”kuolemattomuudeksi”).

Selitys, että henkiruumiimme ovat katoamattomia, kuolemattomia, on mitä suurimmasta merkityksestä, sillä meille on varmasti ilmoitettu, että tämä kuolemattomuuden ominaisuus kuuluu erottamattomasti Jehovalle yksistään, kun taas Herrastamme Jeesuksesta selitetään, että hänen korkea korottamisensa, joka seurasi hänen uskollisuuttaan, oli osittain siinä, että hänelle annettiin elämä itseensä, niin kuin Isällä on elämä itsessään. Ajatus siinä on sama – että seurakunnan kirkastettu pää sai osakseen juuri sellaisen ”muuttumisen” kuolemattomuuteen, katoamattomuuteen, Jumalan luonnon osallisuuteen. Meitä ei kummastuta, että Jumalan suunnitelma olisi niin antelias kallista Lunastajaamme kohtaan, mutta se kummastuttaa, että tämä Jumalan luonnon ominaisuus, jota ei ole annettu kenellekään muulle kuin Mestarillemme, olisi luvattu hänen ruumiinsa jäsenille, jotka vaeltavat hänen askeleissaan ja ”etsivät kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta (kuolemattomuutta).” – 2 Piet. 1:4; Room. 2:7

”Kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa.” Tässä viitataan juuri uuteen luomukseen. Maailma ei tunne meitä nykyisessä elämässä. Se ei käsitä, että me olemme Isästä sinneitä hänen lapsikseen henkitasolla ja että me ainoastaan satunnaisesti olemme lihassa, jotta meidän uskollisuuttamme uhriliittoamme kohtaan koeteltaisiin. ”Nyt me olemme Jumalan lapsia.” Mutta maailma ei tunnusta eikä pidä meitä arvossa; ja vihkiytymisemme perusteella Herralle emme saa ehkä niin kunnianarvoista asemaa ihmisten

keskuudessa kuin luonnollinen lahjakkuutemme olisi ehkä hankkinut meille, jos se olisi uhrattu maailmallisten tarkoituksien hyväksi. Seurakunta lihassa on nyt joka tapauksessa sekä yksityisesti että kokonaisuudessaan apostolin selityksen mukaan ”alhaisuudessa”, halveksitussa asemassa, ja niin kuin hän toisessa paikassa selittää, ruumiimme on nykyisin alennustilassa oleva ruumis. (Fil. 3:21) Mutta mikä tulee olotila olemaan aikaan? Häviääkö alhaisuuden häpeä kokonaan? Tuleeko seurakunta (pää ja ruumis) sellaiseksi, että sekä enkelit että ihmiset pitävät arvossa ja kunnioittavat sitä? Onko uusi luomus siten oleva ”kirkkaudessa”? Oi, kyllä! Olemme vakuutettuja siitä.

”Kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa.” Uutta luomusta tarkoitetaan yhä edelleen. Mainittu heikkous muodostaa nykyisen kuolevaisen ruumiin puutteet ja epätäydellisydet, joita kaikki uudet luomukset valittavat ja jotka Jumala armeliaasti laskee heikkouksiksi, jotka eivät kuulu uudelle luomukselle, jonka aikomukset ja toivomukset Herraan nähden ovat puhtaita, täydellisiä, uskollisia ja voimakkaita. Se, etteivät nämä heikkoudet ole enää ”valittujen” ylösnousemusruumiissa, on mitä selvimmin. ”Se herättää voimassa” — täydellisyyden voimassa, uuden luonnon voimassa, Jumalan voimassa.

”Kylvetään sielullinen [luonnollinen] ruumis; nousee hengellinen ruumis.” Tässä edelleen sama uusi luomus. Se on nyt luonnollinen ruumis — ainoa näkyväinen on liha. Ainoastaan Jumalan armon kautta sallitaan meidän laskea uusi mieli uudeksi luomukseksi ja odottaa sitä aikaa, kun tälle uudelle mielelle annetaan henkinen, sille sopiva ruumis. Hengellinen ruumis on silloin, samassa merkityksessä kuin luonnollinen on nyt. Mikä ihana toivo tämä onkaan! Se on todellakin käsittämätöntä meille, joilla ei ole mitään kokemuksia, paitsi sellaisia, jotka ovat tavallisia luonnolliselle ihmiselle — paitsi että meidän mielemme ovat uskon kautta käsittäneet Herran lupaukset ja ilmestykset ja astuneet hengessä ”asioihin, jotka eivät näy.”

Mutta jos pelkkä ajatus tulevasta kirkkaudesta on nostanut meidät ylös yli maailman ja sen huolien, vaivojen, tyhmyyksien ja huvien, kuinka paljon enemmän merkitseekään todellisuus meille, kun olemme täydellisiä ja Herramme kaltaisia, sekä saamme jakaa hänen kunniansa! Ei ihme, että Herra sanoi Nikodeemukselle, ”Jos ette usko, kun puhun teille maallisia, kuinka uskoisitte, kun puhun teille taivaallisia?” Ei ihme, että selitetään, että täytyy ensin olla siinnyt hengestä, ennen kuin voi edes alkaakaan ymmärtää taivaallisia asioita. Epäilemättä lisääntyy sen tähden kykymme juosta se matka, joka esitetään evankeliumissa, ja kykymme voittaa maailman henki ja vastustajan kiusaukset siinä määrin kuin tottelemme Jumalan neuvoja, emmekä rakasta maailmaa ja panemme pois jokaisen painon ja helposti kietovan synnin, emmekä jätä omia kokouksiamme, vaan tutkimme päivittäin Raamattua ja sanan täydessä merkityksessä käyttämme hyödyksemme ne edut, armolahjat ja siunaukset, jotka annetaan meille Jumalan lapsina. ”Jos sen teemme, emme koskaan lankea. Sillä näin meille runsain määrin tarjotaan pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.” — 1 Joh. 3:2,3; Room. 8:17; Joh. 3:12; 1 Kor. 2:14; 1 Joh. 2:15; Ef. 6:10-18; Hebr. 12:1,2; 10:25; Joh. 5:29; Apt. 17:11; 2 Piet. 1:4-11